התחילי את היום עם „שרק"
כי יופי מתחיל עם

SCHERK

גם את תוכלי לזכות בעור הזך, הקטיפתי והחלק המציע אליך מפניהן של נשות אירופה המטופחות. כל המוטל עליך הוא לטפל בעורך כראוי, וטיפול ראוי פירושו: להתחיל את פעולות היופי בעור נקי.

ניקוי יסודי, מעמיק ומעודן, תשיגי עם מי־הפנים „שרק", המטהרים לחלוטין את נקבוביות העור מכל שרידי אבק ואיפור, ומשווים לעורך חיוניות וריעננות נעורים.

עליך לזכור: כל פעולות היופי וטיפוח עור פנייך מתחילות על בסיס של עור נקי, מטוהר ורענן כאגל טל.

בינג־לִיניאל

במדינה

(המשך מעמוד 13)

„מר איש־שלום אינו יודע על כך דבר. דברו בבקשה עם מוכיר־העיר."

מזכיר העיר, יעקב מרש: „אף אחד לא נתן את ההוראה."

וההיסטוריה? בשעתו, העמידה ה־ממשלה את הכספים הדרושים לעיריית ירו־שלים, כדי להשלים את הבניין ולהתקינו לייעודו ההיסטורי. האם הממשלה היא אשר נתנה עתה את ההוראה להרוס את התאים שנשאו על דלתם את המס' 186?

איש לא יכול היה לאשר או להכחיש זאת. דובר ממשלתי רק מצא לנכון להצ־היר: „מי שנתן את ההוראה — אין לו שום חוש להיסטוריה."

המזכרת המוחשית היחידה שנותרה מ־מישפט אייכמן הוא תא־הזכוכית — והוא נשלח למוזיאון־השואה של קיבוץ מורדי הגיטאות.

יחסי חוץ

קול ממוסקבה

המלחמה הקרה בין סין ובריית־המועצות חדרה השבוע גם למרחב. למרות השרב הכבד, העבירה צמרמורת בגוף כל ישראלי. למרבית האירוניה, הגיעו הקרניים המחמ־מות דווקא ממוסקבה. כי בעוד שבדמשק הכריז ראש ממשלת סין צ'ו אן־לאי, כי ממשלתו תגיש סיוע צבאי נרחב ל־סוריה, כדי לשחרר את פלסטין, הפרה מוסקבה את שתיקתה בנושא זה והודיעה על תמיכתה בקו המתון של גמאל עבד־אל־נאצר.

התפתחות זו החלה בתעידת הפיסגה האחרונה. סוריה, שנמצאה מבודדת בדרי־שתה לפתוח במלחמה לאלתר, קיוותה למצוא תמיכה ומדיניותה דווקא במוסקבה. החישוב: אם תצליח לגרום למלחמה בין ירדן ולבנון הפרו־מערביות לבין ישראל הפרו־מערבית, תוכל התערבות רוסית זרי־זה לחסל את הבסיס האחרון של השפעה מערבית בחלק זה של העולם הערבי. היא תכיר בוודאי תודה על כך לדמשק, תעדיף אותה על פני קאהיר, החוזרת ומפלרטטת עם האמריקאים.

אך החשבון התבדה, ובמקום לעודד את התוכנית הסורית, פתחה מוסקבה את פי הספינקס שלה והכריזה שהיא מעוניינת בהמשכת השלום במרחב.

הכריז השבוע שגריר בריית־המועצות בישראל, דמיטרי צ'ובאחין, במועדון ה־עתונות: „כל החרפה בין ישראל ומדינות ערב מדאיגה אותנו לא פחות משהיא מדאיגה אתכם, כי הדבר מהווה איום ל־שלום שלמענו אנו נאבקים. גם אנחנו סבורים שיש לפתור את הסיכסוך בין ישראל ומדינות ערב בדרכי שלום."

שתיקה כהודייה. היה זה מיפנה בעל משמעות רבה, במדיניות הסובייטית כלפי ישראל. אישור לכך ניתן על־ידי כתביהם המוסקבאיים של לה־מונד ה־פאריסאי ואיל־ג'ורנו הרומאי. שניהם דיווחו באותה רוח: „הממשלה הסובייטית מאמצת לה מדיניות חדשה, המתנגדת ל־תוכניות המלחמה הערביות נגד ישראל והתומכת בהסדר של שלום ישראלי־ערבי באזור."

הדים בינלאומיים אלה אימתו את תחזי־תו של העולם הזה (1443) שאמרה, כי בריית־המועצות תעדיף להתחרות עם מעצ־מות המערב בסיסמות שלום מאשר עם סין הסוציאליסטית בסיסמות־מלחמה. ה־פיענוח שנתן העולם הזה לשתיקת ה־קרמלין ביחס להכרזות אל־חביב בורגיבה, הוכיח את עצמו: שתיקה כהודייה.

תוצאותיו העיקריות של הקיטוב הסוב־ייטי־סיני ביחס לפיתרון הסיכסוך ה־ישראלי־ערבי, תהיינה:

● מחות רצון־טוב מצד מוסקבה כלפי ישראל, תוך הסתייגות ממדיניותה הפרו־מערבית — במישור הבינמדיני.

● השתקפותו של קיטוב זה בדמותם של שני הפלגים של מקי במישור ה־פנים ישראלי (ראה מפלגות). הגינוי ה־משתמע מן ההכרזות הסובייטיות לקו־לות שוחרי־הנקם בעולם הערבי יכול ל־התפרש, בצדק, כנצחון מוסרי לאנשי מי־קוניס־סנה. שכן האופייני לעמדתו של אגף זה במפלגה הקומוניסטית היה: הוקעת המטיפים למלחמה שמשני עברי הגבול הישראלי במידה שווה. הכרזות השבוע היו תמיכה סובייטית עקיפה אך מפורשת בעמדתם.